

Se pare că sexul, deși societatea l-a detronat, situându-l din vremuri îndepărtate în aripa opusă puterii, este, de fapt, partidul de opoziție care-i aduce creierului cele mai multe beneficii.

Are dreptate Adriana cînd zice că trăiesc într-un balansoar. Am pornit-o de dimineață – aici, la Zug, lumea se scoală devreme și înoată în lac cu noaptea-n cap la minus 6 grade –, am făcut un drum pînă la gară: n-am mai mers în pas de marș să mă dau tînără ca de obicei, am ascultat-o pe Pipi, am vrut să văd și eu ce plăcere pot găsi oamenii cînd se plimbă. M-ar tenta să scriu un eseu despre plimbare, pentru că totul ar fi invenție pură. Nu știu ce e un mers fără scop – mă și mir că pot purta interminabile mono-dialoguri interioare, cînd mă gîndesc tot timpul la cîte borcane de Activia Danone mi-ar ajunge pentru o săptămînă, la cîte suluri de hîrtie igienică ar trebui să cumpăr, unde o fi un coafor mai convenabil să-mi vopsesc sprîncenele și ce pungă pentru cadouri să aleg pe gustul celor de la Müllerhaus și pentru muzicantul pe care l-am cunoscut, acum nouă luni, în gară la Zürich – puteam să nasc un copil în timpul ăsta – Doamne, cum se întorc zilele... apropo,

nemții au tradus: *Oh, les beaux jours* de Beckett *Die glücklichen Tage**, ceea ce mi se pare complet pe-alături... totdeauna am mirosit că teutonii ăștia drăguți care fac atîta caz de superioritatea lor stau foarte prost la capitolul nuanțelor. La Herta, de pildă, handicapul ăsta e foarte evident (umblu prin cameră și vorbesc singură cu glas tare să mă obișnuiesc cu proteza dentară – ameteala crește, pulsul crește –, mă prefac că totul e la locul lui), nu vede decît alb-negru. Degradeurile culorilor din spectrul solar nici nu există pentru ea și dacă sînt, atunci doar ca niște scorneli perverse, puse acolo să retușeze fotografia. Pentru Herta între adevăr și minciună nu există trepte intermediare... ce-i un mezanin, se întrebă ea, și la ce folosește? Dar n-am chef să vorbesc despre Herta, vorbesc la nimereală să ies din răul fizic care-mi ține companie mai multe ore din zi. Paradisul ăsta monahal, cu acces la lac, la asfințituri abisale, la pîine de casă, coaptă în cuptor, mare cît roata carului și împănată cu semințe de floarea-soarelui și cartofi, nu-mi prieste, e atît de terestru. Eu am nevoie de oraș, pentru că o metropolă se lasă mult mai ușor inventată: orașul e ca un avion, e mai aproape de ficțiune decît satul, fiindcă și avionul e o pasăre inventată... oh, creiere

* Zilele fericite (germ.).

al meu, iar ai luat-o razna tocmai acum cînd trag de tine să-mi pui întrebări caraghioase să mă faci să rîd. Cînd rîd mă conving că nu-s pe moarte: e ca atunci cînd mă fardez, dar între rîs și moarte sînt o infinitate de nuanțe, așa că... să lăsăm asta. Discuțiile întîmplătoare cu elvețienii pe stradă sînt atît de curioase ca niște cămăși îmbrăcate pe dos. Am întrebat-o ieri pe o doamnă la vreo șaiszeci și cinci de ani unde e gara. Mi-a arătat cu degetul drept înainte și pînă la urmă la dreapta. „Acolo găsiți ciorapi flaușați albi“, mi-a zis. Conster-nare. N-avea față de Alzheimer. „Bine, dar eu nu vreau ciorapi, vreau să ajung la gară“. „Știu, și după aceea o faceți la dreapta, o să vedeți pălării... frumoase“. Dialogul din Lenzburg a fost și mai ciudat: „Nu știți unde e Bachstrasse?“ Față împietrită, privire perplexă. „Bachstrasse... nu“. „Acolo, unde curge un pîrîu, e și un podeț...“. „Aha, o apă“. „Da, o apă“. „De băut sau de spălat?“ Sînt pe altă emisferă? Poate de-asta are și creierul emisferele lui. Și cînd te gîndești că Elveția e cea mai bogată țară din Europa. Dar au rămas cîteva fire rupte în canavaua asta anapoda. N-am terminat ce-am avut de spus despre muzicant, nici despre naș-tere, nici despre seducția plimbării – a zonei, în care nimic nu se potrivește ca o proteză croită după alt tipar. Și atunci inventezi. Să zicem că o plimbare e atunci cînd te lași

în intenția drumului, cînd te duci orbește amușinîndu-ți instinctul ca un maidanez după sacoșa cu cotlete, nu ca un ciobănesc german, dresat să aleagă traseul heroinei. Dacă rămîneam însărcinată la zece ani lăsam copilul, nu eram nebună să-mi rup păpușa în bucăți... oare? Știu, sînt neconvingătoare, dar nu pot trăi în lume dacă nu cred că toți oamenii îmi seamănă, dacă aș fi rămas însărcinată cu muzicantul, asta ar fi trebuit să fie o proiecție biblică: să zicem că eram Sara și muzicantul era Boz, sau Abrahaam, sau Ezra și am fi făcut copii la vîrste matusalemice, am fi crezut totul pe cuvînt pînă la proba contrară, fiindcă nici elvețienii nu inventaseră încă ceasul. Nu mă întorc din drum să-mi recitesc rîndurile. Nu fac așa ca Lot, de frică să nu rămîn stană de piatră... tot ce am scris azi e scris într-un fel de comă, nu vreau să mă gîndesc la ce-o să fie mîine. Am biletele pentru Zürich în buzunar. Și ce fericită am fost cu muzicantul ăla care-mi cînta *Plaisir d'amour* și eu îi citeam poeziile și ne sclipeau ochii de parcă ne-am fi arătat sexele... cum de n-a apărut încă nebuna aia de Nora B.? Cînd sînt pe moarte nu s-arată deloc. E de-o prostie feroce, își închipuie c-o să-mi supra-viețuiască.

La Zug, în Elveția, nu pot face baie în cadă, am numai duș. Deasupra mea locuiește Vlad Zografi: am mai spus asta, cînd face

duș se aude așa de tare, încît am impresia că e în camera mea și-l văd gol. Acum mă aude el pe mine. Apa vine cu presiune și e foarte fierbinte. Mișc mînerul de metal mai spre mijloc: cînd îmi cade apa pe ceafă și pe creștet parcă-mi cade o perdea pe ochi, dar nu e numai apă, curge și în spatele frunții și atunci încep să mă clatin, poate e doar o impresie: mi-e frică și-mi scot capul de sub duș. Ochii simt picuri fierbinți sub pleoape. Cînd îi deschid se tulbură aerul, pe faianța albă, sus în dreapta, văd pata aia gri, o mînjitură fără formă... amprenta lăsată de Leon, socrul meu, pe peretele băii din București, în ultima lui noapte. Și-acum aici. Crește, prinde contur *Palma*.

„Ai să fii cuminte ș-o să mă ascuți dacă vrei să ajungi o lady, știi tu, fă, ce-nseamnă o lady, uită-te la mine: să ai un apartament ultramișto, un Mercedes și mai sugere-ți burdihanu' ăla să te-nvăț să umbli pă toace că ești bondoacă rău, ți-am arătat ce-am în șifonier? Mergi pe mîna mea că faci un purcoi de lovele numa' d'ălea verzi. Te-am făcut ca nouă... și nu te mai smiorcăi tot timpul ca sfînta Filofteia cînd îl vezi pă Mitu că i-or fi zicînd ei Șucaru, la «Românica toți sînt Dumnezeulea», n-ai auzit vorba asta, așa-i, da' aci găsești marfă căcălău și ce dacă oi mai da și peste-un bașcoci mai

nasol, bani să iasă c-acu' te-nvățași că pîn-la urmă-i mișto rău, cînd începi să schiauni și să gîfii că de pișcoace-o luași pă coajă... să-i mulțumești lu' Mitu și mie, fă, că te făcurăm om. Acu-i vremea ta că la ăștia le curge balele după țite negre..." Un bărbat la vreo treizeci și cinci de ani într-o cabină telefonică din Londra. De sub pălăria neagră cu boruri neobișnuit de largi, cam de la nivelul tîmplelor, i se prelungesc doi favoriți lungi și subțiri care-i atenuază maxilarele proeminente; poartă pantaloni cadrilați și pantofi albi, nepotriviți cu burnița de-afară. „Maureen, fă, m-auzi, aci se zgîlție cabina, c-aleargă mașinile ăștea ca bivoli de-i mînau cowboii ăia, cînd mă duceai tu la film atunci te mai țineai cu damblagiu' de Berbecu... ascultă la mine. Cașaliu' ăla de Sile și cu mă-sa, că a bătrîna-l împinge, Coralina, fii atentă, a cerut la tribunal expertiza ADN, să arate că mortăciunea n-a fost a lui și că Floarea și cu mă-sa minte, da' el știe că l-a văzut pe Mitu Șucaru, adică pă mine cum i-o trăgeam lu putoarea dă Floarea în mașină dincolo de Brănești, după zidu' de beton de la Cora. Numa' că n-are martori... Ce? Că Floarea nu... să nu-mi fac griji? Îi închizi tu gura? A, cu lovele... să zic că-s de la tine. Bine, fă ceva că numa' tu, mîncăți-aș lindicu' tău... da' cum o bunghim cu doctorii, c-aci nu ține cu șpaga sau și ei... bine, bine, hai că am o șustă, acu' mă grăbesc, vin diseară